

ПАНЧО МИХАЙЛОВЪ

Роден е във тр. Шанъ (Миньония) на 1897 г. гледан. Учил е в гр. София.

Панчо Михайлов е още малък, но е излязъл от сега вече четири книги. Дотогва е бил изграден от българския дипломат съюз и Министерството на Народната просвета.

Първата му книга е „Правилникът на паричника“, разказан, издаван на 1922 г. А най-добрият еж: „Панчо мисли“ — 1924 г. и „Български новела“, разказан — 1925 год.

ТИНКО

ЕТО — Дядо Момък, слякът отъ пламната, отъкъси блякът си коса и слякътъ завелъ. Така на едни парцали се измисля, приравня улчигът, тръпката релси и дасор. И Тинко трябва въ къщи да седе. Той е малък, много малък, едва петъ годишен, ала всичко знае. И спадното капе и, и възникът, еж, не си толкова, и че Дядо Момък, сега, кой, кога неуморно по стада и, сие блякътъ повдигне по угарит, полнитъ и гсрета.

Тинко се е изграждал до прозорцата и гледа навън. Бляк, като кукари са, хората, и щепитъ и кончатъ.

Вече е жидно Момък и Асичко отава на сж си джигали, а татко му натуралъ е на масата зрелин, зямалин, сължитъ монети и ги брочи. Той аския вечеръ така на кулчинки ги подрежда и брочи.

И Тинко може да брочи. Ето, той се приближи до масата и почва.

— Едно, четири, три . . .

— Видъ ли? Не момиче! — го изкри баша му и го удари леко по ръката. Не пипай.

— Защо? — пита Тинко.

— Малък си още.

— А кога ще стана голямъ?

— Кога ли? Когато ти пораснатъ мустаци.

— Тогава ще имамъ ли и азъ пари?

— Ще имашъ.

— Миско?

— Много, много. . . Хайде, легни си.

— Не искамъ.

Бляк, казва, не послушанъ си станалъ, че зноем е. . .

И наистина стеница часовникъ узари тинко, много, няколко плати.

— Ст. . . т. . . мислата ще дойде, нали?

— тинко, стреляно защита Тинко и сложи пръстчето си на устата.

— Разбира се, че зноем. На ти една паричка и бляк си легне.

Тинко а зноем се мисли, къде да е скрие. Ала е останъ подъ масата, утре Асичко ще се събуди по-рано отъ него, ще а намбри и дехъ — разоравя се тинко, че е твое. Тогава, къде на друго миско?

Най-сетне Тинко реши въ ръката си да а джиги. Така ще бъде сигуренъ поне, че миско няма да а вземе. И си легна.

Лампата изгасна и въ стага стана непрогледно тъмно. Той затвори очи и скоро — скопо зиса.

Не се знае: много и отпреди му се виж ангела. Такова бляк, чисто, премислено съ нови дрехи и сж крива отъ пукъ. Очичитъ му мисли, сълтитъ — огънъ.

Тинко, казва му изгелътъ, — дай та-зи паричка.

— Защо?

— Та не е твою.

— Мох е. Татко ми а ладе.

— Не, казва ангелътъ. Ела и ще видишъ, че не е твою.

И тръгнаха двамата, уповени въ ръце. Дълго, дълго вървяха тъ изъ улчигът, подемъ сж, блякътъ, ала не срещна нито-го. Само сибгътъ си влязла тла тинко, неустно, отрупаха главитъ и развешаа нитъ.

Накрая, ангелътъ спрѣ на единъ жгълъ и посочи едно разплакано момче.

Спрѣ се и Тинко, чиймо погали жончеченъ по издръ-малото диме и го за-пита:

— Защо плачешъ?

— Загубихъ си паричката въ ситла ще ми бикъ у дома.

— Какво е твоята паричка?

— Бляк, сж джиги.

Тинко разтвори ръ-ката си и погледна паричката. Наистина, те бляк бляк и сж джиги.

— Не плачи, Ни, ето ти паричката.

Момчето погледна отъчудо, азъ я, по-благоразумно и весело закриха кимъ дома.

Джигитъ и азъсикъ, Тинко се обрна кимъ ангела, ала той бляк отгизналъ като обляк жимъ небето.

Когато Тинко се пробуди, бляк съмыкало навън. Сибгътъ продължаваше да вали. Клонкитъ на дърветата бляк нависнали отъ блякътъ. Вървигътъ, мжущин подъ стрѣ-лата, очеква да вѣнъ подвърни нѣкой тропици.

Тинко разтвори ръчичката си, ала нѣмаше нищо въ нея. И не се очудя той, не!

Защото си припомни — ангела и блякото раз-плакано момче, което бляк загубило парич-ката си въ ситла.

Панчо Михайловъ

Даровити деца

ДЖЕКИ КУТАНЪ

КАКВО подаритъ, малкитъ дѣца на своитъ родители? Не този въпросъ малко може да се отговоръ. Почѣтокъ тѣ подарятъ такива чудни ежъ, като че ли всичко това ще си види като приказка.

Ето, изпричрѣхъ, Джеким Кутанъ. Наредъ съ имената въ нѣй-честната хора дѣца, вие ще срещнете нѣколко нѣме Джеким Кутанъ е 11 годишно дѣте и е нѣй-забележител-ниятъ американски кино артистъ. То е най-малкото дѣте на свѣта. Неговата игра носи на родителитъ му повече отъ 30 милиона лава годишненъ прѣходъ. Като кино артистъ той се е провѣнъ още отъ малкъ, преди да навърши 6 години. На шестата си годишна възраст Джеким Кутанъ е подарилъ на нѣяна си една къща въ нѣй-честната улица въ Хо-й-Зекъ — столицата въ Америка. А не бива си, за да не останъ безъ подарѣкъ, единъ автомобилъ отъ фабрика въ Фордъ.

Джеким Кутанъ е сж издоставно сѣща. Продай нѣколко години се заложъ за една бл-городна работа. Той събѣри въ Америка по-ложъ за дѣцата въ биванкитъ, прокудени следъ войната изъ отчуждѣната нѣмъ. За едно кратко време той нѣма да събере около 150 милиона лава.

Вие, дѣца, моме би, нѣма да подарѣте. Моме би, всичко това ще си види нѣкро-отно, измислено. Но това е цѣла истина. Но още повече ще се очудите, като узаете, че

СЪРДАТКО

Бре, че много ми се сърди

Напикъта наваленъ Гърди!

И защо? Поне да знай,

Щѣте самъ да тури край.

Вилъ съмъ се засмѣлъ. Добре да,

Моя сибъ какъ му вреди?

Смѣя се, — нѣма е грѣшно

Смѣшното да бляк смѣшно?

Пя и него кой го кара

Отъ горѣщата попара

Да паша и спадъ туй

И да тропа, и да пѣе?

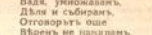
Какъ азъ чамъкъ да изтѣне

Две нѣгити, — не година.

Ама бѣ, кои му . . . Гърди . . .

Нека нека ми се сърди! . . .

С. Чингизиякъ.

МАЧНИТЪ ЗАДАЧИ

Акъ, какъ да правя,

Колко ми се плаче,

Какъ не се решава

Мачнитъ задѣли! . . .

Вада, умножаванъ,

Дѣля и събиранъ,

Отговоритъ още

Вѣрнѣ не измѣрямъ

Четири по осѣмъ.

Дѣлено на осѣмъ

И петъ безъ единично

Колко правѣтъ всичко?

Забърнахъ се здравю.

Да си кажа право . . .

Колко ми е страшно

Да имамъ допачно!

Весе Пастакиевъ.

малкитъ Джеким е билъ едно отъ нѣй-бед-нитъ дѣца въ Галиция. (Галиция се намира въ Европа — между Русия, Польша и Ромъ-ния). Той често е гладувалъ и като много други бедни дѣца, нѣма би щѣло да има кой зное нѣма блякше, ако случайно не е ималъ прѣтъ Галиция единъ господѣнъ на име Чарльз Чеплинъ, сѣкшо бележитъ кино-артистъ. Когато е ималъ прѣтъ такъ, Чеп-линъ сѣкшо Джеким и зноемъ неговитъ изрѣ-телни и поздравити нѣ. И разбралъ, че това хубавичко дѣте е даровито.

Той го взелъ съ себе си въ Америка, почналъ да го учи и го подготвилъ като малкъ кино артистъ. Джеким останалъ възвѣ-тѣн отъ неговата хубава игра, като и вие оставате възвѣтѣн отъ неговата игра на плат-ното, когато отидете въ кинотатра. Навѣрно си спомнете Джеким като Робинзон Крузо и въ други филми.

И още отъ пѣрнитъ неговя игри като кино-артистъ, почналъ да се сивитъ много пари въ джобовитъ му и осѣнѣкъ прѣзъ едно утре, като се събуждалъ отъ сивъ, той казвалъ на баша си:

— Хайде, татко, обличай се! Да вър-вѣтъ още сѣга да ти купя единъ автомоби-лъ. Защо не гледашъ тѣй? Не искамъ ли? Хай-де, азъ искамъ да те зарадвамъ съ единъ хубавъ подарѣкъ!

Да, дѣца, всичко това изглежда като въ измислена приказка, но е цѣла истина.

Чарльз.